

Kristus a karma člověka

Mechtild Oltmann

V posledním století se dal svět do pohybu v mnoha ohledech. K tomuto pohybu patří také to, že se obracíme k duchovnímu světu s novými otázkami a máme nové zkušenosti z oblasti spirituálního života člověka.

Zejména mladí lidé považují za samozřejmý předpoklad, že nejsou na této zemi poprvé. Jistota pokud jde o myšlenku opakovaných pozemských životů, reinkarnaci, se šíří čím dál víc, mnohdy jako počáteční vlastní zkušenost, často jako úsudek.

Oficiální křesťanské učení tuto myšlenku nezahrnuje, někdy ji s námahou toleruje, v jiných případech ji však tvrdě potírá. Důležitou roli přitom hraje jako působivý a samozřejmý protiargument samospasení, tušené v pozadí ideje karmy: odklon od Krista, jestliže by člověk sám sebe postupně zdokonaloval mezi příčinou a následkem v průběhu mnoha pozemských životů.

Rozhodující výpověď křesťanské nauky o spáse souvisí s tím, že hříšný člověk svou vírou a za předpokladu, že z lítosti svou vinu odčiní, může od ní být osvobozen Boží milostí. S tímto učením je úzce spojen názor, jenž neuznává opakované životy. V jednom životě se rozhoduje všechno. To co přijde po smrti, je důsledkem tohoto života a zachráněn může být ten, kdo věří v Krista. Ostře formulováno je tak popsána bezvýhradná závislost (hříšného) člověka na božstvu, stejná jako když je malé dítě úplně závislé na tom, co mu připraví dospělí. Tato skutečnost potvrzená četnými životními zkušenostmi však přesto nevylučuje, že každému je dána možnost svobody, aby se v rostoucí nezávislosti sám rozvíjel ze svého biografického zajetí a stal se zcela samostatným.

Také křesťanství má svůj *"životopis"* a nese v sobě síly, které budou moci chápat nově a které v sobě nesou budoucnost. Patří k tomu to, že budeme stále více poznávat pravdu a že nás tato pravda bude osvobozovat. Patří k tomu též, že bylo řečeno: *„Nechci vás už nazývat služebníky, nýbrž přáteli.“* Jinak vyjádřeno: budu nazývat přítelem tu bytost ve vás, která je s to svobodně se mi postavit v ústřety.

Mezi obnovenými svátostmi Obce křesťanů znovu existuje svátost zpovědi ve zcela změněné podobě. Na ní především je znát, že Kristova pomoc je nutná a možná i pro člověka usilujícího o svobodu a odpovědnost za sebe samého. Způsob této pomoci je však určen jen pro toho, kdo ví: všechno, co dělám, bude mít důsledky pro tento a eventuální další pozemský život, nechci a nemohu to ze sebe sejmut, potřebuji to jako osudový materiál pro budoucnost, jen mi občas chybí síla. Často mi chybí také důvěra v to, že právě z těžkostí a potíží současnosti může vzejít o to větší dobro, když je přijmu. Mohu z pasivního příjemce milosti dospět ve spolupracovníka duchovního světa také ve svém vlastním osudu. Nová svátost zpovědi člověka povzbuzuje a dává mu sílu snášet a vyrovnávat tak dalece, jak na to sám stačí, to, co se nepodařilo. Každý, kdo jednou zažil to, že překonal sám sebe a dokázal se smířit s člověkem, který mu způsobil křivdu, ví zcela jistě, že by to z vlastních sil nedokázal, a přece to udělal sám. Nejhlubší zkušenosti s Kristem jsou vždy učiněny v blízkosti viny. Jestliže ji člověk přijal na sebe, jdou tyto zkušenosti dokonce ještě hlouběji, než

když se jí zbaví. Toto tajemství je popsáno také v uzdravení chromého u rybníka Bethesda (Jan 5). Nemocný je ve velké nouzi, když k němu Kristus přichází. Vysvětluje, proč nemůže jít k uzdravující vodě. A tu je oslovena a vyzvána jeho vlastní vůle: „*Chceš se uzdravit? — a on vstal.*“ Kdo zde dokáže rozlišit, čí síla přesně toto povstání způsobila? Impuls přišel povzbuzením, ale čin vykonal sám nemocný. A nic mu nebylo odebráno, naopak: „*Vezmi své lože, na kterém jsi ležel, a jdi!*“

Milost Božího pozdvihnutí, aby člověk vzal svůj osud sám do svých rukou, může být chápána jako karmické působení k samostatnému vývoji tím, že usiluje zároveň o pomoc i o vlastní odpovědnost.

Zpověď má však nyní ještě poslední stupeň, neboť se nevyčerpává v tom, že povzbudí slabé Já a pohne je k *"chození"*. Má-li být dosaženo skutečného uzdravení, chybí ještě znovupřijetí do obce. U mnohých uzdravení to znamená nakonec: „*Ukáži tě kněžím.*“ Po zpovědi přijímá člověk svaté přijímání a svazuje se tak s obcí, v níž léčitel působí jako ten, kdo nese a pečuje, čímž se stává snadnějším, aby si lidé vzájemně poháhali nést břímě.

Ve sféře svobody, na zemi, se rozvíjí naše karma často jako neúprosně prožívané zákony. *"Spásou"* je už to, učíme-li se uvažovat takto: To, co prožíváš, má své důvody, bezpodmínečně to má smysl, ty sám jsi to kdysi chtěl a v životě před narozením jsi čekal, že to uneseš. Rovněž i na zemi, ve sféře svobody, je možné přistoupit ke Kristu, jehož nejušlechtilejší konání ve všem je proměňování. Na této milostiplné síle, která proměňuje osudy, se může svobodný člověk sám spolupodílet, aby se v budoucnosti stále víc stával skutečným strůjcem svého štěstí. To je učení.

V tomto učení roste síla, která je v člověku zprvu v dětském a zárodečném stavu a má v sobě nekonečné možnosti růstu a rozvoje, až bude moci být zcela rozvinut cíl lidstva: láska ze svobody. Tajemstvím proměny je v její vnitřní podstatě tvořivá láska Krista, obsažená také v nás. Reinkarnace a karma se připojením Krista stávají trojicí, jejímž prostřednictvím se člověk poznenáhlu může stát spolutvůrcem nového nebe a nové země, ve které křesťanství přijme novou podobu.

Z němčiny přeložila Blanka Kynčlová.